

JEŽ

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

Očetov ponos.

„Mislim, da bi vaša ljubezniva hčerka prav lahko
storila enega moža srečnega!“

„Gotovo! Tudi več!“

Dva gospoda najnovejše oblečena se srečata ne-
koč na ulici. A. vpraša drugega: „Kje pa pustiš ti
delati obleke?“

B: „Pri tvrdki Gričar in Mejač sem kupil že
narejeno.“

A: „Za božjo voljo, vsaj nisi tako neumen, da
bi kupoval pri kompanjonih.“

B: „Zakaj pa ne?“

A: „Tu imaš takoj pri eni reči dva upnika, saj
se komaj enemu izogibaš na ulici, kaj pa šele dvema.“

Na koncertu.

Gospa B. je hotela svojega soproga na vsak na-
čin vzeti s seboj na koncert. Ona je bila namreč ve-
lika prijateljica godbe. In res se je dal soprog slednjič
pregovoriti, da je šel potrpežljivo z njo na koncert.“

Gospa: „Gotovo ti ni žal, da si šel,“ mu reče
na koncu.

Soprog: „Ne, ni mi žal, gospica na moji desni
je bila res krasna.“

Goljufana.

Prijatelj sreča na ulici prijatelja in mu med dru-
gim prične tožiti o nezvestobi svoje žene.

„Kaj tvoja žena ti je nezvesta, na ta način sva
ogoljufana oba.“

Krajši dan.

Učitelj: „Koliko ur ima dan?“

Učenec: „Dan ima triindvajset ur.“

Učitelj: Mislim, da to ni prav, pomisli vendar.“

Učenec (naglo): „Vem! Ali naš oče so zadnjič
rekli, da je sedaj dan za eno uro krajši.“

3/96 19/1

POGLAVJE O KOLČKU.*

(Ferdo Plemič.)

Slavna ljubljanska megla, v svoji slavi takoj prva za londonsko, se je vila po mestnih ulicah ter dala nič manj slavnemu Bojcu lepo pretvezo maščevati se nad svojimi podložniki, ki ga niso nehali zbadati radi one prigodbe s čevljarjem Dretarjem in hudomušnim študentom.

„Danes smo pač vsi skupaj, ali nismo?“ pričel je poglavar mestnih stražnikov onega večera s svojo obilgato frazo.

„Bejži no Bojec, do pet boš znal pač šteti,“ ga zavrne Kolček.

Strupeno pogleda Bojec svojega podložnika, a ne reče nič na to opazko, temveč nadaljuje:

„Ker je danes taka megla, bi se lahko prigodilo, da bi nam všel kak ptiček.“

„Novega bi nič ne bilo,“ pripomni Sušnja.

„Zate že, zate Sušnja, ker ti — kolikor te imam znanovanega — ptičkom navadno pomagaš skozi okna, ter jih potem zapiraš v lastno kletko. Seveda potem ti ptički pojejo drugače, kakor bi si človek mislil. Ali ni dano vsakemu, da takoj spozna škrljanca od vrabca . . .“

„Tudi tebi ne, Bojec,“ reče Sušnja.

„Jezik svoj brusi pri svoji babnici doma, če smeš. Tu pa sem ti jaz za glavo postavljen in tudi vam vsem, da takoj povem enkrat za vselej. Ste čuli možje?“

„Hvala lepa,“ reče Kolček.

„Kako to meniš?“ ga vpraša Bojec.

„Menim, da bi glava bila lahko malo lepša.“

Vdrugič ga pogleda naš junak strupeno, potem reče: „Zate je še prelepa. Ali, da me boste dobro umeli možje, poslušajte . . . Kaj sem že rekel?“

„Da je danes megla,“ ga spomni Podplatnik,

„Dobro si se odrezal: ti si sploh dober vedež, zato te imam najrajši. Kako je kaj s tvojo babnico doma, jo še kaj nadlegujejo zobje?“

„Nič več.“

„No vidiš, vse gre na bolje. Vidi se, da je blagoslov božji v tvoji hiši. To pa zato, ker še spoštuješ višjo gosposko in po njej imenovane glavarje. Kaj sem že rekel poprej, Podplatnik?“

„Da je danes megla.“

„Dobro si si zapomnil! Da bi si le vsakdo tako zapomnil besede svojega predstojnika. Tedaj megla je, in to dela naš posel tem težavnejši, zato vas bom danes razdelil. Vsak bo nadzoroval par ulic, in če zapazi kakšnega tolovaja, ponočnjaka ali Averspergovca . . .“

„ . . . skoči skozi najbližja vrata in pokliče na pomaganje,“ dostavi Kolček.

* Tudi to poglavje, kakor oni o „Sušnji“ in „Bojcu“, je posvečeno le Jurčičevim bralcem.

Bojec je tretjič strupeno pogledal predrznega stražnika, a pogoltnil je, kar bi imel odgovoriti, temuč nadaljuje:

„Ustavite ga in vprašate ga: kdo si, odkod in kam. Če ne odgovori, ga sunete s sulico v rebra, kakor sem jaz onega Averspergovca, jaz, a ne ti, Kolček, niti ti Sušnja, niti ti Piruh. O Podplatniku ne govorim, njega imam dobro znanovanega. Če bi jih bilo več, pa zažvižgate. Ste me razumeli možje?“

„Gotovo.“

„Sedaj pa vsak na svoje mesto.“

Razpostavil je bil Bojec svoje preizkušene junake po mestnem delu, ki je bil izročen njegovemu varstvu ter jo mahnil potem domov. Škodaželjnost se mu je brala na njegovem licu, češ, sedaj bodo pa vsi poskusili, kaj se to pravi: strah in sam.

Vendar pa bodi povedano Bojcu v čast, da doma ni zlezel takoj v posteljo. Oj ne! Najprej je postavil svojo sulico v kot ter prepasal zarjavel meč ter se ogrnil s širokim starim plaščem, ki mu ga je bil pustil nekoč nek laški zidar s par brčami vred. Slednjič si je kučmo privezal prek ušes ter jo pomaknil globoko v oči. Nato se je podal z doma.

Čemu vse to?

Nepoznan je hotel nadzorovati in preiskovati svoje podložnike.

Pa ga ni bilo strah samega?

Zakaj neki? Sulico, znak svojega dostojanstva, je bil odložil, in nihče bi pod tem plaščem ne slutil nočnega stražnika mesta Ljubljane. V onih časih pa je najvarneje hodil po mestu oni, ki ni bil mestni stražnik. Meč, ki ga je bil opasal Bojec pod svojimi suhimi rebri, tudi ni bil namenjen telesni brambi, njegov nalog je bil edinole preplašiti s svojim šklepetanjem Bojčeve podložnike.

Tako jo je mahal Bojec naravnost po ulici, katero je poveril Kolčku. Da si je izbrala glavarjeva maščevalnost ravno tega možaka za svojo prvo žrtev, je pač povsem naravno. —

Kolček je medtem slonel ob zidu, opiral se z obema rokama ob svojo dolgo prekljo ter zeval in zdehal v zrak.

„Če bi te presnete megle ne bilo, bi človek vsaj lahko štel zvezde, tako pa ni prav nobene zabave.“

V tem zasliši iz megle korake in močno šklepetanje meča.

„Kdo hodi z mečem okoli po noči? se začudi, in lasje se mu naježe.

„Kaj pa če pride do mene? Ali naj ga vprašam, ter počakam, da v odgovor izdere svoj meč ali naj ga takoj sunem?“

Bojec, Bojec v kakšni nevarnosti si bil vsled svoje nepremišljenosti! Le tebi podobni naravi stražnika Kolčka se imaš zahvaliti, da je takole sklenil:

„Vprašal ga ne bom nič, sunil pa še manj. Zapisano je namreč; „Kdor hodi z mečem okoli, umrje pod mečem.“ O kakšni sulici tu ni govora.“

Kako jednostavni so bili tedaj redarstveni pravilniki! Pač lepi časi.

Neznanec se je izmotal iz megle in korakal za lučaj daleč mimo Kolčkove svetilke, ki je stala na tleh.

Kolček ga pogleda.

Ponočnjak ga pogleda in — gre mimo.

Kolček se oddahne.

V megli zašklepeta še parkrat meč. —

Kolčku je prav pošteno odleglo in mislil si je:

„Naj ga vrag nese kamorsibodi, samo da je pustil mene v miru. Pa bi mu tudi ne svetoval drezati me kaj mnogo. Primojduš zasadil bi mu sulico.“

Ni utegnil dokončati. Zopet se je slišalo v megli topotanje korakov in šklepetanje meča.

„Luč vgasnem!“ si je mislil Kolček, a prekasno. Že je stopil novi prišlec iz megle skrbno zaviti in pogledujoč ga nekam sumljivo. Tudi Kolček ga je pogledal.

„Vraga!“ je vskliknil bolj zase, „zopet isti kakor prej.“

In pogledal ga je hkrati ostreje. Čuden nasmeh je zaigral neustrašenemu stražniku okoli usten, in udaril je mož precej razločno s sulico ob tlak. Neznanec pa je izginil v megli rožljajoč z mečem.

Kaj je po njegovem odhodu premisljeval junak Kolček, nam ni znano, a neprijetne niso bile njegove misli, ker pogosto se je nasmejal, in to celo glasno.

In vtretjič so se začuli koraki, in vtretjič je zarožljal meč in vtretjič je prišel iz megle isti neznanec ter srepo pogledoval našega Kolčka. A ta se ni zmenil več zanj, strmel je v svojo leščerbo, zdehal in premikal svojo dolgo sulico. Tembolj pa je menda Kolček zanimal ponočnjaka, ker naenkrat se je ta ustavil in del s čudnim, kohnjajočim glasom: „Kakšen stražar pa ste vi? Dvakrat sem šel mimo, a še me niste prášali kdo sem.“

„To je pa nepotrebno,“ reče Kolček.

Nepotrebno? Zakaj?“

I nu oče Bojec, kdo bi vas nepoznal po vaši šepavi hoji!“

Bojec, ta je bil pač neznanec, je ostrmel.

„Spoznal si me tedaj?“

„Kajpada.“

„Zato, ker malce šepam?“

„I-i, šepate še precej.“

„Šepa pa tudi lahko grof Aversperg sam. Kaj tega nisi nič pomislil? Ali te res ni strah Averspergovcev?“

„Nič, čisto nič.“

„Nič?“ se začudi Bojec. „Zakaj pa ne?“

„Zato, ker sem zvedel danes novico, ki jo ti menda še ne veš.“

„Kakšno?“

„Aversperg bo visel, obsodili so ga v smrt,“

„In meni nisi o tem nič povedal!“

„Čemu? Ti se itak nisi bal nikdar Averspergovcev; kaj ne! pritrđi Bojec.

„Vidiš, zato greva danes lahko z mirno vestjo spat.“

„Saj res, pa pojdiva.“

Ribniška.

Ribničan je prišel nekoč v Ljubljano. Ker je imel tu nekaj sorodnikov, se je z njimi precej dobro zabaval. Povabljen je bil k enemu izmed teh na kosilo. Po kosilu položi eden izmed navzočih roko na mizo in reče Ribničaru, naj ga vdari po roki. Ribničan se je dolgo obotavljal, poslednjič so ga pa vendar pregovorili, da bi vdaril. Zamahne z vse močjo, da bi vdaril po roki, toda oni mu roko izmakne in Ribničan je vdaril po goli mizi, na kar so se vsi smejali. Ribničan pa si je mislil, to si je treba zapomniti.

Ko pride Ribničan domu, prišel je zvečer v svoje slavno rojstno mesto, šel je takoj spat. Drugo jutro, pa je moral na vse zgodaj na polje. Ko je pričel ravno kopati krompir, pride mimo njegov sosed in ga vpraša, kako je bilo kaj v Ljubljani. Ribničan vesel, da se more enkrat skazati prebisanega, mu sicer pove nekaj o Ljubljani, toda hitro prične: „Čakaj, sedaj ti bom pa nekaj pokazal, kar sem se naučil v Ljubljani. Vidiš, jaz bom položil tu kam roko, ti pa bodeš vdaril z vso močjo po njej, toda glej, da boš dobro zadel.“ Ker pa ni bilo nikjer primerneга prostora kamor bi položil roko, položi jo na nos, in reče sosedu, naj vdari. Ko sosed zamahne, odmakne Ribničan roko in sosed ga udari po — nosu.

Zakaj se je psa zbal.

Tinče se je zelo prestrašil, ko je zalajal pes za njim.

Oče mu reko: Tinček, ne bodi tako boječ! Ali ne veš, da psi, ki lajajo ne vgriznejo?“

Tinček (jokaje): To že vem, a tega ne vem, če pes tudi to ve.“

Njegovega bratca Pepčka pa je skrbelo nekaj drugega, ko so ga tolažili, naj se ne boji takega psa, ki laja.

„Kaj pa“, reče Pepček, „če bi pes nehal lajat in bi me tačas popadel.“

Strah jo je.

Hčerka se spravlja spat in reče materi: „Mati, prosim vas, pustite luč goreti, dokler ne zaspim, potem jo ugasnem že sama.“

Tako se je veselil.

„Gospod doktor! Tako sem se veselil, da mi bode za mojo bolezen zapisali povžiti vsak dan nekoliko čašic konjaka pa mi ga prepovedujete! Ko bi to prej vedel, bi raje ne obolel!“

Najemnina.

Služkinja: „Gospa, zunaj zahteva najemnino.“

Gospa: „Hišni posestnik! Dajte, popravite mi hitro nekoliko lase.“

Služkinja: „Ne, je hišna gospodinja zunaj.“

Gospa: „Pojdite in recite, da sem bolna in da ne morem nikogar sprejeti.“

Lep glas.

Lipe: „Danes smo imeli v šoli petje.“

Mati: Pa je bil gospod učitelj zadovoljen s teboj?“

Lipe: „Rekel mi je, da imam tak glas, kot ptica.“

Mati: „To je lepo. Ali kot kakšna ptica imaš glas?“

Lipe: „Rekel mi je, da pojem kot kak krokar.“

Glagol.

Učitelj: „Učili smo se že o glagolu. Povej mi kakšna je beseda umreti, Zorko.“

Zorko: „Žalostna.“

Čuden človek.

V gostilni sta sedela dva prijatelja.

Prvi praša drugega: „Prijatelj, kako je to mogoče, da ti lahko ješ in bereš ob enem?“

„Prav lahko,“ odgovori drugi, „saj vidiš, z enim očesom berem, z drugim pa jem.“

Zvit.

Janezka so kregali mati, ker je padel in si pri tem strgal hlače: „Nikar ne bodite hudi mati“, se izgovarja prebrisanec, „saj izprevidite, da nisem imel časa, da bi si preje slekel hlače predno sem padel.“

Cigani.

Cigan Janoš je bil potrjen v vojake. Pri vojakih je dosegel visoko dostojanstvo. Prišli so mu pod brado eno zvezdo, — bil je „frajtar“. To bi ga morali videti, kako ponosno je stopal! Nekoč si je svalkal cigareto. Nasproti mu pride general, ki puha dišečo smodko. Cigan Janoš stopi k generalu in mu reče: „Dajte, gospod general, da si prižgem cigareto ob vaši smodki.“

General pa je bil dober mož, zato reče ciganu: „Na pa si prižgi! A v bodoče ne bodi več tako drzen, zakaj ni vsak tako dober kakor sem jaz. In kaj lahko se ti pripeti, da boš moral v luknjo.“

A frajtar Janoš se vzravna po konci in reče generalu: „E bože moj! Saj ni tako hudo! Kam bomo pa prišli, gospod general, če se bomo mi, ki smo že kaj, pričeli med seboj zapirati.“

Jeza.

Ivanka lovi kokoš po dvorišču. A kokoš se ne da ujeti, temveč zleti čez plot. Ivanka se ujezi in reče: „Le čakaj! Te bodo ujeli pa mama, pa te bodo spekli a od jeze te ne bom hotela jesti.“

Mati: „Kaj bodeš južinal? Imam kavoin mleko toraj kaj bi raje?“

Janezek: „Mati kar oboje mi dajte, bom najpopreje kavo, potem pa še mleko.“

Zadovoljen.

Gospa: „Pripomniti moram še to, da sem navajena kočijaže tikati.“

Kočijaž: „Mi je še mnogo ljubše, ako se bo deva tikala.“

Plemenito ravnanje.

Trije prijatelji so tožili četrtega, češ da jih je imenoval butec.

Sodnik (prvemu): „Toraj vi pravite, da vam je obtoženi rekel butec.“

Drugi: „Saj ni mislil njega, marveč mene.“

Tretji: „Ne, gospod sodnik, on je rekel, da sem jaz butec, teh dveh pa še mislil ni s tem.“

Prvi: „Saj ni res, saj je mene gledal, ko je zavpil, da sem jaz butec.“

Sodnik: „Idite in zmenite se poprej, kdo med vami je butec.“

Slika.

Slikar je slikal nekoč mlado damo, pa je ni posebno dobro pogodil. Več gospodov se je prepiralo, eni so trdili da je slika jako dobra, drugi nasprotno. Sklenili so torej, da bode vso stvar razsodil psiček, katerega je imela gospica. Psiček je pritekel res k podobi, jo poduha zmaje z repom in obliže vso podobo. S tega so torej sklepali, da je pes svojo gospodinjo spoznal. Slikar je pri tem imel le dobiček, kajti vsak se je hotel iti le k njemu slikati, ker slika tako, da celo žival spozna svojega gospodarja.

Srečen človek.

Bogat trgovec: „Vi nimate nikakega premoženja pa hočete mojo hčerko za ženo, ki bo imela petdeset tisoč dote! Ljubi prijatelj, vi ste res srečen človek, ki pride pravi trenotek.“

„Ali sem res tako srečen,“ vsklikne snubač vesel, „da sem prišel pravi trenotek?“

„Da, polnoma pravi trenotek ste si zbrali, ravno popreje je šel moj hlapec po opravkih, sicer bi vas ukazal ven vreči!“

Pridna žena.

Nemec: „Imam doma res pridno ženo. Je Slovenka pa ne razume skoraj nič nemško. Zadnjič sem se pa nekaj kregal z njo in sem ji hotel reči slovensko „krava“, pa se takoj nisem spomnil pravega izraza. V tem pa se spomnim in rečem; veš kaj ti si bikova žena. Pa ni prav nič drugega rekla, kot samo; imaš prav. Ali ni to pridna žena?“

Ponos.

A: „Kaj pa je to za en časopis, ki ga ima teta tako skrbno shranjenega?“

B: „To je oni časopis, v katerem je njen oče pred šestdesetimi leti naznanil, da mu je žena povila močno in zdravo hčerko.“

Otročje.

Otroci gredo iz šole v cerkev. Pred šolskimi vrati stoji učiteljica z molitveno knjižico v roki. Mimo nje pride učenec, se ji uljudno odkrije, a ji zbije s klobukom molitveno knjižico iz rok.

Učiteljica: „Kako si neroden, Tinček! Sedaj pa poberi molitveno knjižico!“

Učenec (v strahu): „Saj ni moja.“

Lakoničen odgovor.

Sodnik: „No priča, povejte mi, kje se je pretep začel?“

Priča: „Na Mihovi glavi.“

Dovolj vzrokov.

Sodnik: „Ali mi morete navesti kak vzrok, zakaj niste plačali svojih dolgov.“

Toženi: „Seveda, saj imam devet vzrokov: ženo, sedem otrok in prazno denarnico.“

Nerazumljivo.

Ona: „Kako vendar to, da si ravno mene izbral si za ženo, ko si tak dolgočasnež?“

On: „Prav imaš! Tudi jaz to večkrat premišljujem!“

IV.

Če b blu men tkula na frej vola dan, de nej s zberm ena reč, kakršna čm, kokr je blu tistmo na frej vola dan, ke je sedm let hudiče služu, b jest prou nč na premšlvov, ampak b kar reku: dejte men ena taka trumpeta, kokr sta jh mela tista dva ta suha mandlca pr opr „Lohengrin“ u trjatre. Ena taka trumpeta, b mourad, pa nč družga, ke iz

ena taka trumpeta b s upu u žiulejn skuz pridet, če prou se na muska nč na zastopm; zatu k tista trumpeta usak, če je še tku lep štikelc, že preh zašpila, predn ja h ustm prnese; učash pa tud še sama naprej špila, če prou s ja že zdavni ud ust preč uzeu. Za ena taka trumpeta b jest prou rad enh sedm let hudiče služu. Če b pa hudič pugervu, de ustanem še sedm let u negaumō dinst, b pa jest pugervu še en tak čoun, kokr ga je mou u trjatre „Lohengrin“, k se lohka kar zravn čouna u vod stoji, pa se use glih naprej pele.

Kar je res, tu je pa res. Men se je štiklc „Lohengrin“ desetkat bl dupadu, kokr soje cajte „Krpauva kubila“ al pa „Za narudu blagor“, zatu, k sm pr „Lohengrine“ lohka mal zadremu, ke pr „Narudum blagre“ nism mogu, k sa glaže pu tleh metal in vokne pubijal. Pa če b dal „Lohengrina“ še desetkat za vrstjo, um useli šou u trjatr, sam enkat drukat um uzeu še ena vajšnja saba, de um lohka bl kumot spau.

Če b tli mene pr trjatre ubugat, b jest nasvetvu, de nej b dal večkrat kašn tak štiklc u kermo se naš prjatl Grmani štrekaja in voda delaja. Tu u ulekl. Kua b gledal zmeri take štiklice, k jh lohka usak dan na gas gledama. Tu je neki pusebnga, k guloba na štrik prvezanga na vidma usak dan, puseben tku diviga guloba, kokr sa ga mel pr „Lohengrine“ ne, ke sa ga mogel na tku debu štrk prvezat, kokr je moja roka, drgač b jm ja še pulakeru. Iz ena beseda: ta štiklc je biu tku fajn, de ga na um nekol puzabu, sam tu je škoda, de je na honc štiklica tist ta lep labud, k je biu tak kerlc, krepnu; jest na vem, al ud douzga cajta, al mu je mogu dat kdu kašna giftna reč za dol pužrt, al ga je pa „Lohengrin“ preveč za cugne putegnu in je tku ta boga žvau zadavu. Škoda, de ni blu nubenga ud tiršucferajna zravn, de b se za

žvau mal uzeu. Men se je žvau smilla, pa kua pa čm jest nardt, ke nimam u trjatre nč za guvort. Pulcalku-miser Dobrnik za mojm hrbtam, je pa že tku giftn gledu dol na pina, de sm s mislu: zdej in zdej u use areteru. Jest na vem, al je biu za tu tku jezn, k sa žvau matral in ja cukal za klun, al se je pa zatu jezju, k ni tlu bt tega šiklca nkol konc.

SIVČEVI SPOMINI.

Spisal Silvester K. Jelenov.

Zamišljeno je stal starec sivec na trdih nogah. Človek, čegar srce ni polno zavisti, rekel bi, da je bil še krepkih nog; vsakdanji ljudje so seveda pravili, da je stal radi tega trdo, ker so bili organi za premikanje že celō leseni, že celō dosluženi. Toda pustimo jih govoriti in recimo, da je starček sivec še možato stal na svojih štirih, kar je neposredno znamenje, da je bil čveteronožec. Griva na preperelem vratu je bila kakor brazda polna strnišča; štrlela je medlo kvišku in stavim veliko, da jo je gotovo spomin zapuščal že toliko, da bi ne vedela povedati, kdo jo je bil požel. Imela je torej dobro vsaj to, da jo zdaj v starosti niso mogli mučiti tužni spomini na veselo mladost. In ni to tudi nekaj?

Koža, prej v dobrih letih polna in napeta, znala se je prilagoditi tačasnemu odnošaju in se je zvesto prilagala, kakor bi hotela pokazati, da je skrajno hvaležna svojemu krušnemu očetu, staremu sivcu. Kazala je na ta način, da ni prazen meh, ampak, da ima še nekaj zrna v sebi, da se še vedno pod njo skriva nekaj trdnega. Seveda so tvorile to trdnost same kosti.

Tudi rep je bil še tukaj. Prav možato se je lahko ponašal, da čeprav je po njem dolgo glodal zob časa, ga vendar ni mogel celo oglodati. Ako so se košati repovi drugih konjev ponašali z obilico dolgih žim, tolažil se je rep našega sivca z umnim izrekom: „Nove metle res dobro pometajo, a mi stare — mi smo še tudi za nekaj!“ Vsakrat, kadar so ga obšle take razkošne misli, pognal se je po zraku in mahal v koncentričnih krogih okoli sebe, kakor bi bilo treba pregnati sto in sto krvoželjnih obadov. Seveda je taka navdušenost zavladata le redkokedaj in kazalo je, da je imela vsikdar slabe posledice. Trudno je potem rep kimal semintja in le rahlo se je dvigal tuintam ob straneh, da bi videl ob tolku ona dva koščena griča, katera ni bilo opaziti v dobrih mladih letih in o katerih je slišal govoriti hudomušne ljudi, da bi se na nju prav lagotno dali obešati klobuki.

Nadalje je imel naš sivec še to posebnost, da je bil na eno oko slep in da ga na drugem očesu ni ravno nadlegoval blaženi bistroid. Toda ta napaka ni mnogo motila našega sivca, kajti kakor filozof se ni več veliko brigal za lepoto in vrline matere narave in kadar je odmerjenih korakov taval po cesti, ravnal se je vedno po pregovoru, kateri je med brati več vreden, kot sto zlatov, namreč: „Srednja pot, najboljša

pot!" Res se po tem pregovoru ne pride povsod do cilja, toda ob križpotih razvil se je konjar Pete kot najboljšega in najzanesljivejšega kašipota in njegov markanten po-tegljaj za vajeti spravljal bi bil še tako trdovratno in nepo-korno konjsko dušo na pravi pot.

Omenim naj še neko malenkost in potem, mislim, bo dovolj. Nekateri so se namreč zgražali nad dejstvom, da je sivec vedno in vedno kazal zobe. Pripisovali so to napako požrešnosti, ki bi kot slaba navada imela stano-vati tako približno v sredini sivčevega telesa. Toda v čast našemu znancu moram reči, da se je bil davno od-vadil te pregrešne strasti. Dokazano je po zobozdrav-niški ordinaciji, da se je naš sivec veliko bolj ponašal s svojimi zobmi, kakor se ponašajo nekateri ljudje s „svo-jimi“ in kateri vendar pravzaprav niso njihovi. —

Nekega dne je stal sivec pred praznimi jaslami in tru-dno kimal s težko glavo. K spanju se nikdar ni pripravljaj mnogo, ker zapreti mu je bilo samo eno oko. Kateri dan je ravno bil, tega ni vedel sivec. Njegov koledar je imel vedno in vedno samo črno zaznamovane dneve, kateri se tiskajo na najpriprostejši način in s strojem, kateri se za silo najde v vsakem grmu — namreč s konjskim bi-čem ali bičevim držajem.

Pa se odpro hlevna vrata, in prikaže se robata postava starega konjarja Štefeta, o katerem je bilo splošno ljudsko mnenje, da je konjederu poklonil več konjev, kakor jih šteje turški sultan v svojem hlevu. Celo izmišljena reč gotovo ni bila. Tako široko že dolgo ni bil sivec odprl oči, kakor danes, kajti naposled se mu je dozdevalo, da vidi še na slepo oko. Kaj pa je bilo?

(Dalje prihodnjč.)

Otročje.

Gospod: „Kaj pa je tvoj papa?“

Janko: „Sodni pravdnik je.“

Gospod: „Ali pa veš, kaj se pravi sodni pravdnik?“

Janko: „Vem, vem, zločincem daje prav.“

Učenost.

Dijak: „Gospod profesor, sošolec B. me je ime-noval kvadratnega osla.“

Profesor: „Ni mogoče!“

Dijak: „Toda prosim, saj so drugi tudi slišali.“

Profesor: „Nič ne stori. Saj ni rekel prav, kva-drat je ravna podoba, ker je osel telo, toraj bi te k večjemu moral imenovati kubičnega osla.“

Gimnazijalec.

Profesor (gimnazijalcu): „Vi Poklukar! Koliko je na vaši uri? Jaz sem namreč pozabil svojo doma.“ —

Gimnazijalec: „Dva goldinarja, v zastavnici.“

Spomenica.

V spominski knjigi na nedostopnem slovenskem hribu je čitati sledečo spomenico:

Srečno dospeli na vrhunec:

Jaka Keber —

Tomaž Komar —

Pepe Muha —

Jože Šinkovc —

Danes opoldan, t. m. t. l.

Dober odbornik.

„Kako pa to, da ste zopet volili Srnjaka v od-bor; saj vendar zadnji čas pri vsaki seji samo spi?“

„Baš to nam na njem še najbolj ugaja! Ko bi mož še bdel pri sejah in uganjal svoje neumnosti, bi ga gotovo več ne volili.“

Za besedo prijeta.

Gospodinja (novovstopivši služkinji): „Pri nas imamo navado, da posli popolnoma k družinam spadajo, ravno tako velja tudi za vas, vi ste sedaj ud naše družine, glejte, da se bode te po tem tudi ravnali.“

Služkinja: „Dobro, — kako pa bode z doto, ker jaz se mislim kmalu možiti, sedaj ko bode Janez vojakov prost, vas bodem že opomnila na to, kar ste mi danes rekli.“

V gostilni.

Kmet (ki bere v časopisu): „Ti, Blaž, meni se zdi, da mora biti služba ministra jako nezdrava.“

Blaž: „Zakaj pa?“

Kmet: „Poglej, kolikokrat se bere v časopisu: ta in ta minister je odstopil iz zdravstvenih ozirov.“

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD.
V CINK, BAKER ALI ME-
DENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Poskusite

iz priporočite
≡ izdelke ≡

Vydrope tovarne hranil

v Pragi VIII. Cenopnik zastoj.

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in
pohištena pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošič-
čeve (Francišksanske) ulice 6.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Ravnokar je došla najnovejša
jesenska in zimska **konfekcija oblek** za
gospode, dame, dečke in deklice, kakor
tudi velika izber **kožuhovinastih kolijer**
v vseh barvah najmodernejše oblike.

Vse po čudovito nizkih cenah.

Zlasti dober nakup za šolsko mladino.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.